

som slet ikke kommer til Ministeriet, og der sker ikke i hver eneste Sag, de bygningskyndige faar med at gøre, direkte Indstilling til Ministeriet. De Indstillinger eller Erklæringer, som disse bygningskyndige afgiver, vil altid blive tilstillet Stiftsøvrighederne, og Stiftsøvrighederne sender dem videre med deres Indstilling til Ministeriet. Derfor synes jeg, at det er naturligt, at Stiftsøvrigheden, ligesom i andre Tilfælde indenfor Kirkeministeriets Omraade, indstiller og Kirkemyndighederne vælger. Men for at faa denne Indstilling gjort effektiv er det, Udvalget paa det bestemteste har fastholdt, at saa skal Indstillingen følges, d. v. s. saa vidt, at der, som det ærede 7de kongevalgte Medlem (Trier) sagde, for Ministeren skal være en vis Frihed. Denne Frihed er af hele Udvalget begrænset til, at der skal ske Indstilling om 3 kvalificerede Ansøgere, som Ministeren da er bundet til at vælge imellem. Det er Udvalgets Opfattelse, og hvis Ministeren ikke kan modtage Udvalgets Indstilling i den Form, vil der ikke være andet at gøre end at søge en videre Forhandling for eventuelt at faa dette Spørgsmaal løst paa en anden Maade.

Trier: Jeg ser noget anderledes paa Sagen end den ærede Ordfører efter hans sidste Udtalelser at dømme, men jeg er glad ved, at vi alligevel paa det afgørende Punkt er enige. Den ærede Ordfører sagde, at selvfølgelig maatte Ministeren, hvis afgørende Grunde talte derfor, kunne fravige Stiftsøvrighedens Indstilling, han gik blot ud fra, at saadanne afgørende Grunde ikke vilde komme til at foreligge. Hvis vi er enige om, at Ministeren har denne Ret til, naar afgørende Grunde taler derfor, at gribe ind, saa forekommer det mig ret frugtesløst i dette Øjeblik at forhandle om, hvorvidt det vil blive Tilfældet eller ikke, eller om det ofte eller sjælden vil blive Tilfældet. Jeg gaar ud fra, at det yderst sjælden vil blive Tilfældet, for jeg tænker, at Sagen vil udvikle sig ganske naturligt saaledes, at der vil komme en Forhandling i Gang mellem Ministeriet og Stiftsøvrighederne, hvorved man søger at komme til Enighed om de Principper, der skal være raadende, naar Stiftsøvrighederne gør deres Indstillinger. Det, at den kongelige Bygningsinspektør er med, vil jo ogsaa have sin Indflydelse paa, i hvilken Retning de Principper, som skal fastslaas, vil komme til at gaa. Det er derfor, jeg antager, der ikke i Fremtiden kommer synderlige Modsætninger mellem Ministeren og Stifts-

øvrighederne i principiel Henseende. Det, der skulde bevirke, at Ministeren kom til at gribe ind under Hensyn til afgørende Grunde, skulde altsaa være, at der forelaa en Indstilling, om hvilken man maatte sige, at der ingen kvalificerede var blandt de indstillede, som Ministeren med Tryghed kunde udnævne til den betræffende Post. Skønt det synes, at den ærede Ordfører og jeg har staaet hinanden ret fjernt, er vi altsaa i Virkeligheden dog enige, naar vi paa det Punkt er enige, at det skal være afgørende Grunde, der giver Ministeren den Myndighed til at gribe ind, som han ifølge Lovforslaget vil faa. For jeg skal ikke nægte, at den Fortolkning, jeg har gjort gældende sammen med et andet æret Medlem af Udvalget, af det Forslag, som — det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører sagde — oprindeligt er stillet af mig, gik ud paa at stille Ministeren i den Forstand frit, at han skulde træffe det endelige Valg. Jeg forudsør godt, at det vil være yderst faa Tilfælde, i hvilke denne hans Afgørelse kommer til at staa i Strid med Indstillingen. Hvis jeg ikke havde anset den Opfattelse for den rette, vilde jeg slet ikke have stillet dette Forslag. For min Tanke var jo ikke at stille et Forslag, der ganske faldt sammen med det, man fra anden Side havde stillet, og som man havde set ikke kunde føres igennem under almindelig Tilslutning. Jeg kan heller ikke se, at Ordlyden i Bestemmelsen giver Anledning til nogen anden Forklaring end den, som jeg nu her har gjort gældende. Naar den ærede Ordfører hentydede til, at man, som der staaer i Betænkningen, tænker sig, at der skal indstilles tre, saa har jeg ikke tillagt det nogen Vægt, hvilket jeg ogsaa har sagt i Udvalget, idet det for det første kun er en Slags Anvisning paa, hvorledes Udvalgets Flertal har tænkt sig det kunde gennemføres, og der dernæst jo ikke deri ligger nogen fast Bestemmelse om, at Ministeren skulde være bundet til disse 3, fordi man gav Stiftsøvrighederne lidt større Rækkevidde i deres Afgørelse ved at bemyndige dem til at indstille 3. Der staaer dog i Betænkningen, saa vidt jeg husker, *indtil* 3, det vil altsaa sige, at det slet ikke er givet, at det just bliver 3, det bliver maaske en eller to.

Jeg kan derfor ikke se andet, end at jeg maa fastholde den Betragtning, jeg har gjort gældende, som den naturlige, naar man staaer overfor den Form, Lovforslaget nu har faaet, og jeg har, maa jeg tilstaa, ogsaa troet, at det var Flertallets Opfattelse, siden det accepterede det Forslag.